

peskom (sviščem) kakih 5 $\frac{c}{m}$ na debelo. Na ta pesek se naspó redkoma peške, in potem zopet pesek. Tako se dela toliko časa, dokler je posoda polna, ali da je vse seme poshranjeno. Posoda se nese v primerno toplo klet ali se pa zakoplje v zemljo. Kolikor prej se stratificuje, na toliko mrzlejši kraj je dejati posodo. Kadar so kali nekaj milimetrov dolge in kadar je uže spomladi vreme primerno, tedaj se pa vseje vzkali vse seme.

Podučne stvari.

Zemljepisni in narodopisni obrazi.

Nabral Fr. Jaroslav.

(Dalje.)

146.

O javnih naših zadevah.

Kimberley 1874.

Dva dni potem so bili povsodi nalepljeni plakati, na katerih je bilo oznanjeno, kje leže pole peticije za podpisovanje. Po vseh prodajalnicah so visele karikature guvernerja, in nezavisni listi pri nas in drugej so prinašali nečastnih reči o njegovem poprejem življenju. Enega pisatelja so zaprli v Klipdriftu. Ko so ga postavili pred sodnike, prigromeli so s Kimberleya „vigilanti“ na vozovih in konjih. Sodniki se niso upali izreči sodbe, torej so jo odložili, to se vé, za vselaj, kakor sploh take sodbe. Peticijo smo podpisavali dva dni. Tu pa je nenadoma prišla z Londona vest, da je Sauthey odstavljen.

V kopaninah pa je tako-le. Večina claimov je bila tri četrtinke leta ali posuta, ali pod vodo. Treba je bilo poskrbeti o tem, kako bi se dala voda odstraniti. Pogodili smo se s podjetnikom Hallom in drugovi njegovimi. Pripeljali so s Kapskega mesta parne pumpe. Pogodili pa smo se tako-le. Hall se zavezuje za 6500 liber šterlingov, da nam vodo izpumpa v 70 dneh. Ako v tem času ne bode gotov, plačati nam mora za vsak dan zamude 20 liber šterlingov kot nagrado diggerjem. Ako se mu pa posreči odpraviti vodo popreje, dati mu hočejo diggerji 30 liber za vsak dan. Pogodbo smo napravili z vso previdnostjo. Govorilo se je namreč, da hoče Sauthey nalašč opostošiti kopanine, da bi jih diggerji pustili ali pa za slepo ceno prodali. Nakanjal je baje prodati celo demantovo polje londonskej družbi, katerej član je bil tudi Hall. Mislilo se je toraj, da bode Hall pumpanje zavlekel, z dolgim čakanjem diggerje unejevoljil in s kopanin odpravil. No Hall je izpumpal vodo v 60 dneh. Prejel je toraj razen pogojene nagrade še 300 liber šterlingov. Vsega vkup je stalo pumpanje vode 6890 liber šterlingov. Na vsak claim je prišlo 20 liber. S početka je bilo vseh claimov 1020, ali počasi so se skrčili na menj kot 400.

Posipino pa vsak lastnik claimov sam odpravlja. Med lastniki sta tudi dva Čeha, Karol in Edvard Stran-

sky. Kupčujeta z demanti in sta vsega spoštovanja in zaupanja vredna moža.

Popis moje nezgode v claimu je prišel v nekatere praške novine, ki so zablodile celo v Kimberley. Očita se mi nekje, da se hočem s tako malenkostjo ponašati, hvaliti. No, jaz nisem te nezgode popisal za novine. Hotel sem samo Vam, iskrenemu svojemu prijatelju po- tožiti, kake nezgode me bijejo. Ne omenjajte nič več mene novinarjem. Verujem, da je vsakemu drugemu življenje moje malenkost. Meni pa ni. Vsak rad živi, jaz tudi.

Srčno Vas pozdravlja

C. P.

147.

Teicha. Potopis. Vlada.

Kimberley 1875.

Dolgo si uže nisva pisala. Pri meni se je mnogo spremenilo. Ločil sem se od bratov Teichov, prijateljev svojih. To mi je naredila lokavost nekega človeka, kateremu sem dosta dobrega storil. Blodim po svetu preko trideset let, sešel sem se z ljudmi vseh barv, običajev in značajev, povsodi sem dosta dobro shajal, nobenemu nisem dajal povoda, da bi me sovražil. Ali tu se mi je pokazal nenadoma obrekovalec in me obdolžil reči, katerih nisem nikdar storil.

Opažal sem nekaj časa, da se Teicha zelo hladno vedeta do mene in skoro nočeta govoriti z menoj. Popreje sta mi pošiljala vse novine, na katere sta bila naročena, sedaj so izostale. Nisem vedel, kaj je temu krivo, vest mi ni očitala nič takega. Kdor noče govoriti z menoj, njega tudi jaz na miru puščam, toraj sem molčal. Mrzelo mi je pa veudarle to molčanje. Ko smo bili odstranili posipino iz claima, nastojala sta Teicha na nekih spremembah pri kopanju. Jaz se nisem zlagal ž njima. Opazil sem, kakor da mi Teicha ne zaupata, kakor popreje. To mi ni šlo v glavo. Konečno sem šel k njima. Doma je bil le eden. Vprašal sem ga kar naravnost, kaj imata do mene. Teich dolgo ni hotel prave povedati. Konečno sem izvedel, kdo me je očrnil. Ta nehvaležnik je natrobil Teichoma v uho, kako ju obrekujem, da sta goljufa, oderuha itd. „Da se tako vedete do nas, tega bi se ne bili nadejali, in to nam zelo mrzi“, skončal je Teich.

Začudil sem se in ostrmel. Ali je mogoče! Kako ostudna laž! Da bi jaz mogel kaj takega govoriti o teh ljudeh, ki so mi toliko dobrega storili! Dokazoval sem Teichu, da to ni drugo kakor lokava nastava, da bi se prijateljstvo naše razdrlo. In ko sem ga vprašal, zakaj mi ni tega preje povedal, odgovoril je, da zato ne, ker se je bal, da bi se jaz ne znosil nad tem človekom. Res da sem dober človek, ali kedar se ujemim, takrat sem grozen.

Prav je imel Teich. Spoznavam, da sem hude in nagle jeze. No, pozneje smo se popolnoma zmirili. Na